

Cheia din vis

Toamnă târzie... Pun mâna pe calendar și număr săptămânile rămase din anul 1987. Șase săptămâni. Ar fi timpul să ne hotărâm unde face Grupirul Revelionul anul ăsta. Pun mâna pe telefon și-l sun pe Mircea. Pe post de secretară, nevastă-sa, Bibilica.

- E joi și Mircea-i la fotbal, îmi explică ea.

- Bine că unora le arde de fotbal, dar nu se gândesc că azi-măine e Revelionul și noi n-am stabilit nimic.

- Are Mircea o idee, chiar zicea că ar fi bine să mergem sâmbăta asta să vedem o cabană pe lângă Herculane. Dacă vrei vorbește cu Mișu, el știe mai multe.

Mișu nu are telefon, dar a doua zi ne-am întâlnit la slujbă și am pus țara la cale. În câteva minute mi-a explicat că era vorba despre o cabană pe care au găsit-o întâmplător cu câteva săptămâni în urmă, dar n-au ajuns la ea fiindcă ei erau în creastă iar cabană era într-o poiană mare, cu vreo 3-400 de metri mai jos. De sus, părea atrăgătoare căbănuța, dar trebuia aflat cine o păstorește să ne-nțelegem cu omul, așa cum s-a întâmplat și anul trecut, la Comarnic.

Din păcate săptămâna aceea nu aveam sâmbăta liberă așa că a trebuit să ne mulțumim cu o ieșire scurtă: plecarea sâmbătă la prânz cu acceleratul, întoarcerea duminică seara cu rapidul. Eh, cu rapidul... asta mai rămâne de văzut...!

Sâmbăta fiind zi scurtă, vin cu rucsacul la lucru și de acolo, împreună cu Mișu tragem o fugă până la tramvaiul opt care după 35 de minute ne lasă în fața gării, unde Mircea și Bibilica ne așteptau conștiincioși. Mai erau vreo trei minute până la plecarea trenului așa că n-avea rost să ne grăbim prea tare, la linia 2 ajungem într-un singur minut.

Urcăm și trenul pleacă. Până să ne aranjăm bagajele eram deja ieșiți din oraș. Pe la Recaș ne uităm dacă nu cumva vedem vreun grupirist prin gară, dar trenul a trecut atât de iute încât n-am deslușit nici o mutră cunoscută. Între timp i-am dat nașului buletinele ca să nu-i facem neazuri în caz că, doamne fere', apare vreun supra cu pretenții. După Caransebeș le-am recuperat, nașul mulțumit, noi mulțumiți, liniște și pace...

Din gara Herculane am luat unul din cele două autobuze care se târau ca niște râme leneșe între Centru și Gară. N-avea rost să luăm bilet pentru două stații, așa că ne-am înghesuit cât mai departe de taxatoarea care ademenea lumea să-și ia bilet.

La Pecinișca am coborât, am trecut podul peste Cerna, apoi am luat-o către șoseau de centură, înspre Cariera de Piatră. Înainte de începerea urcușului e amenajat un izvor la care ne-am umplut bidonașele cu apă, apoi în pas vioi am luat-o în sus.

Nu-i ușor urcușul, dar fiind răcoare, a fost destul de plăcut, pentru că efortul ne-a ajutat să ne încălzim. Am trecut de Carieră, am intrat în Cheile Feregari pe care le-am străbătut în mai puțin de o oră, apoi poteca a renunțat să mai urce, șerpuint în plan orizontal prin pădure. După vreo 10 minute am și ajuns la destinația din aceea zi: un sălaș aflat într-o poiană brăzdată de pârâul Feregari, poiană în care până nu de mult te puteai răsfața cu mere, prune, iar în lunile de vară chiar și cu cireșe...

Din păcate livada a rămas neîngrijită după ce stăpânul locului, un moș născut odată cu secolul douăzeci, a găsit de cuviință să se ia la trântă cu ursul venit la cireșe. Fiu-său a încercat să-l scoată pe moș din îmbrățișarea ursului dar n-a reușit, în schimb s-a ales și el cu o mână ruptă. Degeaba l-a dus pe moș în cârcă până la Herculane, pe drum bătrânul murise. Asta se întâmplase primăvara trecută iar de atunci sălașul era nelocuit chiar și vara, cu atât mai puțin toamna târziu, cum era acum.

Ușa era legată cu o sârmă, deci a fost ușor de desfăcut. Primul care a intrat a fost domn' doctor, adică Mișu. De ce i se spune domn' doctor? Pentru că Mișu era cunoscut vindecător de orice boală, chiar și pe cele sufletești îi face plăcere să le rezolve cumva... Este un bun diagnostician, imediat știe de ce suferi și imediat îți oferă leacul potrivit. Leacurile lui Mișu nu sunt diferențiate pe boli, ci pe sexe: pe băieți îi tratează invariabil cu cărbune medicinal, iar pe fete cu un masaj zdravăn, menit să pună sângele în mișcare, masaj care începe mereu la ceafă, continuă cu umerii și spate, dar nu se știe niciodată unde se termină...

Bibilica și Șefu' au intrat împreună. Cum de ce au intrat împreună? Pentru că ei sunt împreună de când îi știu. Și mai ales pentru că pe atunci, în toamna anului 1987 ei cântăreau împreună atâta cât cântărește astăzi fiecare în parte... La dimensiunile de azi ar putea trece împreună doar pe sub Arcul de Triumf! Dar nu mă întrebați de ce lu' Bibilica i se spune Dorina. Pardon, de ce Dorinei i se spune Bibilica. Habar n-am dar promit s-o întreb și să lămuresc misterul cu altă ocazie. Cât despre Mircea de ce i se spune șefu' e clar: pentru că el e șefu', de aia!

Ultimul care am intrat am fost firește, eu. Nu din politețe am rămas ultimul nici din modestie, ci pur și simplu pentru că asta este soarta noastră, soarta vedetelor, să apară mereu ultimele... Era să uit să mă prezint: tov. Președinte, din cauza bancurilor prezidențiale pe care le ziceam cu deosebită plăcere.

La lumina ultimelor licăriri ale zilei am inspectat sălașul care n-avea mai mult de 3x3 m; în dreapta era o măsuță, chiar sub un gemuleț mic și murdar. În stânga era un pat, pe peretele din față alt pat iar în colț o sobă de tuci. Exact pe gustul nostru.

În timp ce Bibilica a făcut ordine prin „casă”, Mișu s-a pus să pregătească lămpile de carbid, iar eu cu șefu' ne-am dus să adunăm lemne de foc. Nici măcar nu știam dacă soba aia funcționează, dar diviziunea muncii cere ca fiecare să facă ceva util. Lemne erau căcălău, în 10 minute am strâns o grămadă mare, dar acum urma partea mai grea: trebuiau sparte.

Fiindcă n-aveam decât un topor și pe ăla îl știa mânuși doar Mișu, Mircea și cu mine am brevetat o altă metodă, mai ecologică: anume, sprijineam un lemn mai gros de un bolovan, apoi săream pe lemn, cam la jumătatea distanței dintre cele două puncte de sprijin, rupându-l în două. Când lemnul devenea prea scurt pentru a mai sări pe el dar prea lung pentru a încăpea în sobă, îl înjumătățeam cu un alt bolovan azvârlit la jumătatea lungimii.

Până să terminăm cu îndeletnicirile gospodărești se lăsă întunericul. Cerul era acoperit de nori așa că nici luna, nici stelele nu ne atrăgeau privirea. Zgomote ciudate se auzeau din toate părțile, dar cum nu era și Andy cu noi să ne prevină asupra primejdiilor ce ne învăluiau pe nesimțite, nu ne-am făcut niciun fel de griji.

Cei vreo 20 de metri cubi de aer s-au încălzit destul de repede; potolul pus pe sobă făcea ca mirosul de aer închis care ne-a întâmpinat când am deschis ușa să fie înlocuit cu tot felul de mirese emanate din tigaia Bibilicii. La rândul său, domn' doctor și-a pus la fiert celebrul punct, pe care nimeni nu știe să-l facă mai bine decât el. Adevărul este că nici n-a încercat nimeni, de aceea punctul său a rămas practic fără concurență!

Odată asigurată furajarea, hai la joc. Fiindcă nu se cade să joace în familie, Bibilica și Mircea au fost despărțiți în sfârșit. Cum nu era etic ca într-o echipă să fie doi cu funcții de conducere, am făcut pereche cu Bibilica iar Mircea s-a mulțumit cu Mișu.

Sper că cititorilor le-a intrat bine în cap cine era domn' doctor și cine era șefu', fiindcă de acum încolo le voi zice pe nume, adică: Mișu și Mircea. Dacă vreodată uitați care-i unul și care-i altul, reveniți frumos aici și mai citiți odată aceste rânduri. Pentru că mi-e milă de cititorii mei și nu vreau să le încarc memoria cu toate prostiile, deocamdată Bibilica rămâne Bibilica și eu rămân tov. Președinte.

Ne-am luat locurile în primire, Mișu față-n față cu Mircea, Bibilica în fața mea, între noi un scaun. Două lămpi de carbid asigurau o iluminare tainică. Focul ardea mocnit, fumul se risipea repezitor asigurându-ne o bună conservare. Pe scurt, o atmosferă propice unei nopți albe dedicată lecturii: adică cărților.

Primul joc a început catastrofal pentru noi. După vreun sfert de oră, scorul ajunsese mult la puțin pentru ei. În timp ce Mișu făcea cărțile, Bibilica își întinde picioarele spre mine și-mi zice să-i fac un masaj la talpă. Cărțile fiind în grija adversarilor, iaca i-am făcut pe plac, până Mișu mi-a dat să tai. Apoi am stat cu mâna întinsă ca la cerșit, doar-doar pica ceva consistent. Strâng cărțile, apoi le filez, lăsând să se vadă doar puțin din carte. Primele trei parcă era trase la xerox: trei ași, al patrulea aș a apărut și el dintre damă și popa de pică. Licităm:

- Patru! Încep eu.
- Ai înnebunit? zice Bibilica.
- Nu, zic eu hotărât.
- Dă-i drumul, zic adversarii resemnați.

A fost primul joc câștigat de noi. A venit rândul meu să fac cărțile, dar se pare că efectul masajului a rămas, așa că am reușit să le servesc adversarilor numai ciurucuri. În scurt timp am refăcut diferența și i-am bătut de nu s-au văzut. Evident, tălpile Bibilicii erau masate conștiincios de câte ori aveam ocazia. Au încercat și ei chestia cu masatul tălpilor, dar când s-au descălțat am fost nevoiți să deschidem larg ușa, și cum nu puteam sta cu ușa deschisă, au renunțat și s-au încălțat la loc. Oricum, uneori îi mai lăsam și pe ei să câștige că altfel jocul devenea prea monoton.

Când lămpile de carbid au început să dea semne de oboseală am înțeles că sosise timpul să ne culcăm. Am mai pus ceva lemne pe foc, apoi ne-am refugiat în sacii de dormit, împărțind doi câte doi câte un pat. Înainte de culcare, Mișu m-a îmbiat cu cărbunele lui medicinal pe care l-am refuzat cât de politicoasă m-am priceput eu. Apoi am închis ochii căutând în întuneric drumul spre țara viselor...

Dimineața zilei de duminică a început pentru noi la ora 10. Dacă cerul nu era înnorat, s-ar fi putut spune că soarele era de mult pe cer, așa însă se putea doar bănuși. Nu era nici prea frig, nici prea cald. Cel mai important: nu ploua și se părea că nici nu va ploua.

Am mâncat bine, Bibilica ne-a surprins cu o cafea naturală fără nechezol, care a căzut la fix, chiar atunci când studiam harta pentru a stabili încotro ar trebui să o luăm ca să ajungem la cabana căutată. După ce am terminat cu cafeaua, am făcut ordine prin sălaș, ne-am luat rucsacii în spinare și ne-am continuat drumul.

Am străbătut poiana încă vreo două sute de metri, până ce poteca s-a pierdut în pădure. La numai câțiva metri, pe partea dreaptă am dat de un aven destul de adânc în care nu intrasem niciodată, nici măcar de curiozitate, fiindcă era revendicat de speologii din București și nu mai aducea puncte. Am trecut ca vântul pe lângă aven, apoi poteca a început să urce. La început domol, apoi printr-un jgeab plin de bolovani și crengi uscate. Urcușul a devenit din ce în ce mai abrupt, până ce în sfârșit am ajuns la culme. Pădurea continua și de partea cealaltă a crestei însă la vreo 20 de metri sub noi am văzut o cărare destul de promițătoare, pe care am urmat-o până am ajuns la un drum forestier. Acesta era drumul pe care îl căutam. Drumul străbătea o poiană mare de cel puțin un kilometru lungime și vreo 300 de metri lățime. Cam pe la jumătatea poienii erau două foișoare, adevărate turnuri de observație pentru vânători. Am mai mers vreo cinci minute și iată-ne în fața cabanei pe care o căutam și unde speram să întâmpinăm anul 1988.

Deasupra ușii, pe o tablă ruginită, scria:

OCOLUL SILVIC
BĂILE HERCULANE
CABANA FORESTIERĂ
MUȘUROAIE

Am dat ocol cabanei, ne-am hlizit prin geamurile murdare și am ajuns la concluzia că în mare corespunde. Am fi vrut să intrăm și înăuntru, dar un lacăt mare atârna de ușă, semn că trecerea de ușă nu era agreată.

În fața cabanei era o masă iar de-o parte și de alta a mesei se găseau două bănci. După noaptea aproape albă și istoviți după șirul nesfârșit de victorii Bibilica, și cu mine ne-am așezat pe câte o bancă, ba mai mult, Bibilica s-a întins pe bancă să se odihnească mai cu spor, iar eu stăteam și mă uitam cum își fac Mircea și Mișu datoria de privitori prin geamuri. Din când în când îi auzeam cum să ne organizăm, cum să împărțim încăperile, să mutăm paturile... Și ce mult și-ar fi dorit să-și poate pune în practica planurile, dar fără cheie rămâneau cu teoria...

Când mă pregătesc să pun și eu capul pe masă, Bibilica sare de pe bancă, se duce glonț la cabană și băgă mâna într-o nișă de unde o scoate victorioasă:

- Am găsit cheia! Strigă bibilica fericită.

I-a întins cheia lui Mircea, care după ce a studiat-o o clipă, constatând că pare a fi cheia lacătului de pe ușă, a încercat să-l descuie, ceea ce a și reușit!

- De unde ai scos cheia? A întrebat-o Mircea.

- Ațipisem, explică Bibilica, și așa, ca prin vis, am văzut o nișă în peretele cabanei și cineva parcă-mi șoptea că acolo se găsește cheia. M-am trezit, m-am dus la perete, am găsit nișa și exact ca în vis, am scos cheia!

Hmmm... dacă n-aș fi fost de față, ziceam că sunt povești... Așa însă, n-am încotro, am fost martor la eveniment, așa că trebuie să-i găsec o explicație. Și alta nu am găsit decât că am asistat în direct la un fenomen paranormal. Sau poate eu par anormal?

Altă viață să studiezi cabane din interior, nu prin geamurile murdare. Prima încăpere era cam de vreo 3 mp, mobilată cu o masă. Ușa din față dădea într-un

fel de magazie de unde o scară ducea spre pod. O ușă din dreapta dădea într-o cameră, mobilată și ea cu două paturi, o masă și o sobă de gătit. Lângă sobă, o ușă dădea în dormitor în care erau vreo șase paturi metalice, cu saltele. Am mai găsit și câteva scaune, pe ici, pe colo, iar pe pereți erau lămpi de petrol, fiindcă electricitatea nu ajunsese prin părțile acelea.

Am conchis că era exact ceea ce ne doream. Am încuiat lacătul, am pus cheia la loc și acum ne întrebam cum aflăm cu cine trebuia vorbit pentru cabană. Cum noi de aproape 20 de ore n-am mai văzut urma de om prin părțile acelea, nu aveam pe cine întreba. Ne adunăm în jurul mesei și studiem harta, doar-doar ne vine vreo idee... După o scurtă cugetare tragem concluzia că ar trebui mers până la Podeni, aceea fiind cea mai apropiată localitate, aflată cam la două ore de mers. Însă nu ne puteam hotărî s-o luăm încolo pentru că nu mai ajungeam la rapid toți în afară de mine nici nu voiau să audă de personal. Nici să plecăm spre Herculanee imediat n-avea rost, așa că am mai explorat puțin poiană. Nu departe era o fântână cu roată și am fost curioși dacă apa e bună de băut. Din păcate, fântâna era secată, așa că va trebui să găsim altă sursă de apă. Am găsit un pârâiaș, dar debitul era cam zgârcit în aceea perioadă. Pe de altă parte, era clar că trebuie să fie vreo sursă de apă pe undeva.

În timp ce ne batem noi capul cu hidrologia, dăm nas în nas cu o muiere ce mâna o vacă. De unde a apărut muierea și vaca duminică la amiază, în miez de noiembrie? Pe moment n-am dat importanță faptului, dar acum dacă stau și mă gândesc, apariția muierii și a vacii a fost la fel de ciudată ca și visul Bibilicii în urma căruia am găsit cheia... Chiar că par anormal! Sau o fi totuși ceva paranormal?

Muierea ne-a confirmat ipoteza: pădurarul care răspundea de cabană era din Podeni și îl chema Ștefan Alexandru.

- Cum mereți de-aci la Podeni, casa lui e chiar prima casă pă stânga, cum o iei la vale. Da' fiți atenți, e prima casă, nu a doua, că într-a doua stă tot un pădurar și tot Ștefan Alexandru îl cheamă!

- Din Podeni este vreun autobuz care să meargă la Orșova? o întreb eu, cu gândul să rezolvăm problema încă astăzi.

- Este, cum să nu, zice baba. Mâine dimineața la ora patru pleacă autobuzul de jos, de la cooperativă.

- Da' altul nu-i astăzi? insist eu.

- Nu-i mai, zice babă, înainte or fost, da' le-or scos de vreo doi ani. Numa' pă ăsta l-or lăsat, care vine seara și pleacă dimineața.

Era clar, trebuia să mai venim odată și fie să dormim aici, fie să plecăm dimineața devreme ca să ajungem înapoi pe lumină.

De-abia ne-am luat rămas bun, că baba a și dispărut la fel de enigmatic precum apăruse, împreună cu vaca ei...

Din Poiana Mușuroaie începe o cărare care duce spre Valea Jelerău unde se găsește și un izvor darnic purtând același nume, precum și câteva foișoare de odihnă pentru turiști. Pe acolo am luat-o, știind că în felul acesta vom ieși la

Crucea Albă care străjuiește stațiunea Băile Herculane de vreo o sută de ani. La început poteca e largă șerpuind prin bălării, apoi se îngustează și o ia vertiginos la vale. Ici-colo mai urcă puțin, apoi iar coboară în neștire... După vreo oră ajungem la izvor, ne adăpăm și ne tragem sufletul în primul foișor... Peste câteva minute urmează o ședință foto la Crucea Albă, apoi iar la vale... Hotărât lucru, prin Ferigari e mult mai comod de urcat, sunt două urcușuri destul de scurte, cu vreo jumătate de oră de drum drept între ele, tocmai bun de relaxare.

Ajungem în centru stațiunii și decidem că merităm niște glucide. Era abia ora patru și cu toată bunăvoința n-aveam cum să pierdem rapidul. Deși eu aș fi avut niște idei, dar știam că ceilalți vor fi împotriva... Surprinzător, la cofetăria „Camelia” din centru găsim amandine și suc de zmeură. Ne îndulcim ca lumea, apoi o luăm pe jos până la „Turcu”. Aici ne mai desfățam odată, de data asta cu celebra cafea la nisip, preparată de un turc adevărat, despre care se zicea că provine din insula Ada Kaleh, un soi de colonie turcească înghițită de apele lacului de acumulare de la Porțile de Fier.

Despre drumul de întoarcere n-are rost să vorbesc prea mult. Trenul aproape gol ne-a pus la dispoziție un compartiment numai al nostru în care le-am acordat învinșilor revanșa. Fiind în tren, Bibilica nu s-a mai descălțat așa că nu i-am mai masat tălpile și rezultatul se vedea în cărțile proaste pe care le primeam regulat. Deși dacă stau și mă gândesc bine, dimineața când au fost la plimbătoare, adversarii noștri au întârziat cam mult pe acolo...

Cheia din Podeni

Săptămâna care a urmat a trecut atât de repede încât weekendul ne-a găsit nepregătiți pentru a merge la Podeni. De voie, de nevoie, s-a mai amânat o săptămână. Din nu știu ce motive eu nu m-am putut înrola, dar locul meu în echipă învingătoare a fost luat de Gușterul, fratele lui Mircea, pe numele său de botez, Doru. Gușter i se zice bag sama din cauză că e cam roșcovan, dar nu că soldatul care mă stresează câteodată în vis...

Dacă n-am fost de față, vă dați seama că nici nu prea am ce povesti. Fiindcă trebuie să știți că 95% din ce am povestit până acuma se bazează exclusiv pe evenimentele trăite de mine însumi iar restul de 5% am mai înflorit pe ici, pe colo. Dar să inventez o poveste care s-a întins pe două zile nu-mi permit, din respect pentru cititori, evident. Mai bine vă trimit astăzi mai devreme la culcare iar dacă n-aveți cu cine, spălați vasele care s-au adunat în chiuvetă, urmărit o telenovelă la televizor... de fapt, sunteți liberi să faceți ce va trece prin cap.

Atât pot să vă spun: tot timpul am fost cu gândul la ei. Încercam să-mi dau seama unde au ajuns până la un moment dat și speram din suflet să îl găsească pe pădurarul de la Mușuroaie și mai ales să-l convingă să ne dea cabana de Revelion.

Duminică seară am luat-o încetișor pe jos spre gară unde am ajuns odată cu rapidul. Eram sigur că în lipsa mea iar au prins trenul ăsta și nu m-am înșelat.

Curând am văzut pe peron patru rucsaci pe care i-am recunoscut imediat. Am luat-o în direcția lor strigând:

- Heeeei, lop-lop!

După o clipă de derută, cei patru s-au luminat la față când m-au văzut. Mircea era tare bine dispus dar nu știam dacă din cauză că a avut succes la cărți sau la Podeni.

- Cum e? am întrebat.

- Cum să fie, a răspuns Mircea jubilând. Uite cheia!

Am recunoscut imediat că nu era cheia găsită de Bibilica pentru ca asta era prinsă de un breloc în formă de cap de cerb.

- De unde o ai? întreb eu surprins și bucuros în același timp.

- De la nea Lisandru, pădurarul.

- Păi cum v-a dat deja cheia?!

- Da, a zis că el nu se mai duce până de Revelion la Mușuroaie, așa că ne-a dat-o de acum.

- Păi cum, așa pur și simplu v-a dat-o fără să vă cunoaște?

- Am lăsat o impresie bună că n-ai fost tu acolo, m-a înțepat Mircea.

- Înseamnă că mi-am adus și eu contribuția! Mă simt mult mai bine acum!

Dar ia zii, cum a fost?

- Dacă vrei să afli cum a fost îți promit că peste vreo 25 de ani am să scriu pe blogul meu! Până atunci atât îți zic: nea Lisandru și nevastă-sa, tanti Domnica

sunt niște oameni minunați! Numai în satele de munte poți întâlni astfel de oameni! Mai vorbim mâine!

Din aceea seară la început de decembrie au trecut mai bine de 23 de ani. Blog-ul lui Mircea s-a născut recent, se pare cu cezariană. Acum e în repaos de vreo săptămână. Poate că până la termenul dat de Mircea va apărea și versiunea lui despre Cheia din Podeni.

Iată prima poză a blogului nou-născut: <http://mirceagrupsir.blogspot.com/>

" AROME DE POTECI "
NIMENI NU ESTE RESPONSABIL CU FERICIREA TA. DOAR TU! "

VINERI, 22 IANUARIE 2010

"GRUPIRUL"

Hoinaream prin muntii nostrii deja de o buna bucata de vreme.Pe

DESPRE MINE

MIRCEAGRUPIR
VIZUALIZAȚI PROFILUL MEU COMPLET

ARHIVĂ BLOG

- ▼ 2010 (1)
- ▼ ianuarie (1)
- ▼ Jan 22 (1)

Gheorghe, nepotul

Zilele treceau în grabă una după alta iar ultima zi a anului era din ce în ce mai aproape. Nu trecea zi fără să mai punem ceva la cale. Pe o parte a Căii Buziasului Mișu și cu mine, de cealaltă parte, Bibilica, Horsti și Floraru. Mișu făcea și pe omul de legătură, că el doftorea și Felixurile de la Electrotimiș și pe cele de la IAEM.

În fiecare zi Mișu își făcea de lucru dincolo de drum unde zăbovea totdeauna mult și bine. Până îi povestea Bibilicii ce ne-am gândit noi, până afla de la Bibilica ce au gândit ei, până apăreau și recășenii să povestească ce au gândit ei, trecea primul sfert de oră. Dar până le trata pe toate gagicile de la FAEM cu binecunoscutul său masaj treceau două-trei ore ca popa! Unde mai pui că, grijuliu și pentru a nu putea fi acuzat de nu-știu-ce, Mișu le mai oferea și soților gagicilor (acolo unde era cazul) nelipsitul cărbune medicinal, cu recomandarea să-l ia ca să se curețe (aparatură digestiv, firește)!

Deși Crăciunul era zi lucrătoare, în Ajun jumătate din Oficiul de Calcul (la care se adăuga și trupa lui Fanu de pe Zurobara) eram duși toată noaptea cu colinda la cealaltă jumătate a Oficiului. Bineînțeles că în 25 Decembrie eram morți de oboseală și nu prea făceam mare lucru. Iar după ce ne reveneam cât de cât, puteam considera că am intrat în ultima linie dreaptă înaintea Revelionului. Pregătirile fiind încheiate, n-aveam decât să continuăm numărătoarea inversă: cinci, patru, trei, doi...

Pentru unii startul s-a dat în 30 Decembrie. Ei au urcat să pregătească cabana, să spargă lemne, să facă focul... Cei dintâi duși de acasă au fost Hansi fotografatul, Horsti și nevastă-sa Lenuța, Gușterul și nevastă-sa Gabriela, Mircea și nevastă-sa Bibilica. De fapt nu contează prea mult cine a urcat cu primul grup, important era al doilea grup cel ce a urcat în 31, fiindcă acolo eram și eu! Și Mișu, și Giuca și Nicu zis Florarul (chit că nu-i place) și nevastă-sa Mirela și Luci și nevastă-sa Gabriela și eu (cred că am mai spus, dar mai bine spun de două ori decât să mă uit acasă!)... Și au mai fost vreo cinci de care îmi voi aminti când vor zice și ei ceva ce merită consemnat!

Deocamdată am ajuns la Herculane, am coborât din autobuzul-râmă la Pecinișca și am oprit la adăpat la izvor unde, surpriză! Horsti și Șeful au coborât să ne ajute la cărat bagaje. Frumos din partea lor...!

Ați calculat bine, suntem în 31 decembrie 1987. Mâine va fi 1 ianuarie 1988. Ora era vreo 10, deci destul de matinal. Și cu toate astea, era atât de cald încât mi-am dat jos treningul și am urcat în short și tricou! Urcușul era destul de greu, rucsacul ce să mai zic, dar una peste alta era perfect!

Am intrat în chei unde soarele nu prea are trecere, nici măcar vara. Mai și suflă un curent de aer rece de sus în jos. Dar vorba aceea: nu contează, Jean boxează!

Oare chiar așa să fie? Pe măsură ce urcam prin chei era tot mai evident că se întâmpla ceva ciudat cu mușchii mei. Curând am simțit primul cârcel. M-am oprit, am masat locul, am continuat să walking. Dar nu mult, pentru că a recidivat. În cele din urmă crampele s-au instalat la ambele picioare. Am tot masat eu, crampele cedau câteva secunde, apoi reveneau și mai hotărâte. N-am avut încotro, mi-am luat pantalonii lungi și după o pauză de masaj mi-am revenit și am ieșit cu bine din chei. Am răsuflat ușurat că Mișu o luase înainte și așa am scăpat de pastila de cărbune medicinal, că de masat știam sigur că nu voi avea parte din partea lui!

La sălașul în care am înnoptat în miez de noiembrie am făcut un scurt popas de regrupare. N-am ratat ocazia s-o laud pe Bibilica ce echipă bună a făcut cu mine, cum am recuperat de la 14-2 și i-am bătut cu 15-14... Ehe, ce vremuri... Dar hai să nu pierdem timpul, mai avem puțin și ajungem la destinație!

Într-al „douăsprezecelea” ceas fix o luăm din loc. Mă uitam prin jur să văd dacă nu cumva au înflorit merii în livadă, dar nici chiar așa! Să nu uităm că în urmă cu vreo lună, când a mers Grupirul după cheie la Podeni, aici a fost zăpada de 30 de centimetri! Aaaa... încă n-ați citit despre asta pe blog-ul lui Mircea... Înțeleg... Iaca, mi-a luat-o tastatura înainte, sorry!

Am intrat în pădure, am trecut pe lângă aven... Am constatat că popasul de la sălaș, pe unii i-a ajutat să prindă puteri, pe ceilalți i-a moleșit. Probabil căldura, bat-o vina! Cei mai iuți de picior s-au dovedit a fi Florarul și Giuca ce au luat un avans considerabil de parcă se dădea ceva gratis acolo sus. În scurt timp s-au pierdut în pădure și nu i-am mai văzut.

Noiăștialalți ne continuam drumul fără grabă. Știam că mai urmează un urcuș și ne menajam forțele pentru ultimul hop. Nu ne puteam permite nici un accident fiindcă rucsacii noștri erau burdușiți cu sticle de vin, oale cu sarmale, pungi cu carne congelată și alte chestii de astea supuse drasticei legi a gravitației.

La un moment dat am ajuns la un fel de bifurcație. Orice om normal ar fi continuat drumul pe poteca ce urcă molcom prin pădure, dar nu era cazul nostru. Am luat-o spre stânga, printr-un jgheab ce urca vânjos printre tot felul de obstacole: bolovani, copaci doborâți, bălți... La capătul pragului, urcușul continuă încă vreo 10 minute, din ce în ce mai abrupt. Fumătorii începeau să gâfâie și să se gândească serios dacă n-ar fi bine să se lase de fumat... Dar când îi auzeau că și nefumătorii sunt interesați cât mai ține urcușul, probabil au găsit un motiv să răspundă NU la întrebarea de mai sus.

- Cât mai urcăm? a întrebat Mirela.

- Cum cât? Un sfert de oră ar mai fi de mers, dar în ritmul în care ne mișcăm noi vom face multe sferturi - m-am simțit eu dator să lămuresc lucrurile în calitate de președinte.

Cred că a fost singură ocazie în care sfertul prezidențial de oră a coincis cu sfertul de oră de pe cadranele ceasornicelor. Așa o coincidență nu se va mai repeta niciodată!

Iată-ne sus pe culmea împădurită. Sub noi distingeam poteca ce ne va scoate în Poiana Mușuroaie. Plini de elan o luăm la vale, ajungem la drum trecând pe lângă un pâlc de brazi, pe lângă foisoarele de vânatoare și aproape imediat vedem cabana spre care am pornit-o dis de dimineață!

În numai câteva minute ne-am strâns toți în fața cabanei să facem o poză de bun-venit. La apel însă, stupoare: doi lipsă! Florarul și Giuca. Am renunțat la ședința foto și ne-am gândit cum să-i recuperăm pe cei doi, dacă o mai fi ceva de recuperat. După un scurt brainstorming am hotărât să ne împărțim în trei grupe: prima grupă va rămâne la cabană să se ocupe de treburile gospodărești, a doua grupă se va duce să-i caute pe acolo, a treia grupă se va duce să-i caute pe aici.

Aici fiind mai aproape decât acolo, am preferat a treia grupă. Am luat-o prin pădure vreo zece minute, urmând un drum de tractor apoi, la ieșirea din pădure am ajuns la un drum forestier ca lumea. O priveliște magnifică se desfășura înaintea ochilor: cât vedeai cu ochii, și vedeai departe pentru că aerul era limpede și cerul fără niciun nor, văi și pâlcuri de copaci, sălașe și stâne unite de poteci înguste ce șerpuiau prin iarba verde... Da, deși era 31 decembrie, iarba era verde de zici că ne aflam în miez de primăvară!

Dar să nu uităm pentru ce eram acolo. Din când în când strigam din toți rărunchii:

- Heeeei – lop, lop!

Apoi ciuleam urechile să auzim reacția rătăciților. Dar rătăciții n-au avut nicio reacție. Tot heiloplopuind așa, auzim clinchet de clopoței. Mergând în direcția aceea, am dat de o turmă de oi însoțită de un cioban mic și bătrân.

- Ziua bună, moșule! I-am salutat noi de la distanță. N-ai văzut niște băieți cu rucsaci?

- Ce băieți dacă am văzut? ceru moșu amănunte.

- Niște băieți cu ranițe. Ar fi trebuit să ajungă la Mușuroaie dar au luat-o greșit și acuma-i căutam.

- Păi or fost doi pe aicea.

- Și cum arătau?

- Păi unu' era cu barbă așa, de aia că a vrut el! Mă-nțelegeți dumneavoastră? Nu că fu neras, așa vru el să aibe barbă, a încercat moșul să ni-l descrie pe Giuca.

- Ei sunt, da' încotro s-or dus?

- Apăi io le-am zis pe un' s-o ieie, zise moșul ridicând boată de care se sprijinea și arătându-ne cu ea direcția. Io așa le-am spus să o ieie pe acolo și p'ormă să facă la stânga și gata or să deie în drum și p'ormă s-o ție pă drumu' ăla pân' la Mușuroaie. Amu, dacă ei făcură așa, io n-am de unde să știu.

- Mulțam taică, să-ți deie Dumnezeu sănătate!

- Da' de unde vi-s dumneavoastră vroia omul să știe.

- De la Timișoara, am răspuns noi în cor.

Chipul omului se luminează de fericire.

- Păi am și io un nepot acolo, unu' Gheorghe. Îl știi? se interesă moșul

- Nu, nu-l știu...
- Gheorghe, mă, e inginier la fabrică, mă, în Timișoara. E nepotu-miu. Nu-l știi pă Gheorghe?
- Nu, nu-l știu...
- Da' chiar din Timișoara sunteți?
- Da, chiar din Timișoara.
- Și nu-l știi pă Gheorghe, mă? Unu tot așa cu barbă, mă e inginier... Și zici că nu-l știi?

Resemnăt, moșul a renunțat să mai întreb de nepotu-său, dar parcă nu-i venea să creadă că eram chiar din Timișoara, dacă nu-l știam pe nepotu-său Gheorghe.

Deodată se aude de departe:

- Heeeei, lop-lop!

- Heeeei, lop-lop! am răspuns și noi.

Heiloplopiștii se apropiau repede luând ca reper răspunsurile noastre. Ciobanul și-a văzut de oile lui, noi de ale noastre. În scurt timp am făcut joncțiunea cu grupul care a luat-o pe acolo și acum a ajuns aici. Le-am explicat că cei doi au fost îndreptați cu boata spre Mușuroaie și numai prost să fii să nu găsești cabana. Cu toții am fost de acord că ăștia meritau să încaseze câteva boate în spinare că s-au rătăcit, dar când neam amintit că în rucsaci erau sticlele cu vin, am devenit mai indulgenți...

Revelionul fluturilor

Reveniți la cabană am aflat că cei doi rătăciți au sosit la cinci minute după ce am plecat noi să-i căutam. Impresionați de solidaritatea de care am dat dovadă, plini de bune intenții, cei doi au plecat imediat să-și caute salvatorii dar s-au întors fără să-i găsească...

În timp ce noi ne plimbăm prin coclauri și făceam socializare cu moșul, cei din primul grup n-au stat degeaba: am găsit totul curat, ordonat, muzica lui Horsti cânta în draci, focul ardea în sobă iar pe plită sfârâiau două oale cu sarmale, făcute de acasă de pacientele domnului doctor. Secretul operativității de care au dat dovadă cei din primul grup era o sticlă de tărie, al cărei nivel ajunsese în punctul dilemei: jumătate plină sau jumătate goală? Cu ajutorul nostru dilema a fost tranșată imediat înspre a doua variantă...

Nu prea mai era nimic de făcut așa că am hotărât că era cazul să tragem un pui de somn, să fim cât mai fresh la noapte. Ideea era foarte binevenită pentru că în felul acesta am stabilit și locul ce-i revenea fiecărui sac de dormit, ceea ce era mai greu de realizat după o noapte de chef. Singurul care a preferat să facă o plimbare prin zonă a fost Hansi, care a și anunțat că va dormi în pod, chiar dacă acolo nu-i sobă. Se baza că se va încălzi câta de la hornul ce străbătea podul.

Prea mult n-am dormit. Când ne-am trezit umbrele serii puseseră stăpânire pe Poiana Mușuroaie. Hansi se întorsese cu tolba plină de fotografii și era nerăbdător să ajungă acasă să developeze filmul și să cloneze pe hârtia fotografică peisajele surprinse pe unde a umblat.

Am stabilit că o oră ne ajunge să ne pregătim de chef. În bucătărie gagicile, dincolo sau mai exact dincoace, gagii.

Ce-or fi făcut gagicile o oră, nu-mi dau seama. Noi în 10 minute am terminat cu pregătirile. Văzând asta, gagicile au cerut să le acordăm și cele 50 de minute ce ne-au prisosit dar văzând că strămbam din nas, ne-au încuiat în dormitor și se părea că au uitat unde au pus cheia... Cum altă ieșire nu exista, am luat la întrebări oile rătăcite:

- Bă, cum ați luat-o voi ca ghiolbanii fără să fi fost niciodată pe aici și fără să știți care-i drumul? Unde naiba v-ați grăbit așa?

- Păi pe unde am mers noi tot la cabană am ajuns, dar în loc să urcăm ca proștii cum ați făcut voi, am ocolit puțin și gata.

- Adică ne înveți tu, mă, pe unde se ajunge la cabană, sare Mircea la hartă. Mă, noi am fost deja de două ori pe aici și știm bine care-i drumul. Dacă am plecat în grup, în grup ajungem, n-o ia fiecare pe unde vede cu ochii. Gândește-te că mai îs jivine pe aici, urși, mistreți...

- Ai văzut? i se adresează Giuca lu' Nicu Floraru. Vezi că și Mircea zice că-s urși pe aici.

- Taci mă, că ăla n-a fost urs...

- Urs a fost, mă, l-am văzut bine. Tu nu știi că te căcai după tufă, dar eu l-am văzut și era să mă cac pe mine chiar dacă-s constipat!

- Hai, mă, termină cu agevepeseurile¹ astea, zice Nicu.

- Nu-i agevepese², mă. L-am văzut, era urs.

Și uite-așa au trecut cele două ore în care gagicile s-au gătit de Revelion... Când s-a deschis ușa am crezut că dincolo de ea se vor afla zece zâne, când colo... tot aceleași neveste, gagici, nimic nou sub soare...

- Iți place cum m-am machiat a întreat Gușterița?

- Și tu te-ai machiat? – se miră Gușterul cu sinceritate. Da, da, arăți foarte bine, cum să nu...!

Ora douăzeci. Adunarea în fața cabanei. Încolonați pe două rânduri, cei prezenți sunt gata să dea onorul. Președintele așteaptă liniștit pe treptele cabanei ca gloata să tacă odată din gură. În fine, se face liniște și Gușterul dă tonul. Într-un glas, toți au început să cânte:

*Taaa-ra-ta-ta-ta-ta, ra-ta-ta, ra-ta-ta, ra-ta-ta-ta-ta,
Raaa-ta-ta-ta-ta-ta, ra-ta-ta-ta-ta, ra-ta-ta-ta-ta-ta!*

E rândul șefului:

- Tovarășe Președinte, garda de onoare constituită cu ocazia plecării dumneavoastră, vă prezintă onorul! Grupir, prezentaaați arm'!

Grupirul s-a conformat făcând un gest obscen. Apoi, Gușterul și-a intrat iar în rol:

*Tam, tam, taram, tam taram, taram, taram...
Tam, tam, taram, tam taram, taram, taram...*

Pe acordurile solemne ale marșului funebru, tov. Președinte coboară simbolic treptele ce-l despărteau de mulțime, se suie pe masă din fața cabanei și, din împuternicirea Șefului anunță sobru:

- Stimați tovarăși și pretini, declar deschise lucrările ședinței noastre ordinare prilejuită de Revelionu' 87-88! Tutulor, La Mulți Ani, tovarăși!

- Ura! Ura! Ura! strigă mulțimea fericită.

Odată formalitățile fiind îndeplinite, am revenit în cabană unde s-a dat dezlegare la: porcării aduse de recășenii care au tăiat porcul, țuica pe post de vaso dilatant, bere (de care uitasem că nu eu am cărat-o...), și mai ales liber la muzică...!

¹ Pluralul de la Agevepese

² Agevepese (AGVPS): Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi

Pe la ora unsprezece, Hansi și-a luat rămas bun de la noi și s-a retras în pod, deasupra noastră. Am tot încercat să-l mai ținem printre noi, dar avea argumente să susțină orice refuz.

- Mă copii, eu am mai trecut prin „revelionuri” de astea, știu cum este. Chefuiți voi fără grijă că eu mi-s cu Erji de treizeci de ani și nu mă deranjează niciun zgomot. Eu cum mă culc, cum adorm. Dar dimineața vreau să mă scol devreme că vreau să fac niște poze la răsărit. Dacă o fi și mâine la fel de senin că și astăzi...

Vorba lu’ Mr. Bean, „... ce repede trece timpul când te distrezi cu prietenii!”. Dintr-o clipă în alta anul 1988 era tot mai aproape. Ne-am luat hanoracele peste Țoalele festive și la 11:55 ne-am adunat iar în jurul mesei din fața cabanei. Miezul nopții ne-a găsit cu cănille cu șampanie în mână, iar atunci când Mișu a reușit să bubuie prima conservă sub care se găsea zeamă de carbid, am înțeles ca anul 1987 era de domeniul trecutului, iar anul 1988 tocmai s-a furișat în viețile noastre! Am ciocnit cănille, ne-am felicitat de anul nou, apoi, profitând de aerul curat, am început să facem ture în jurul cabanei. La început era o simplă plimbare, dar unii voiau să fie neapărat în față, iar cei din față nu se lăsau depășiți... Și tot așa, am început să fugim în jurul cabanei spre o țintă care nu se vedea nicăieri. Rând pe rând concurenții au abandonat, doar Luci, vărul lui Mircea și al Gușterului încerca în zadar să se țină de mine. Sau eu de el, nu mai țin minte bine. Oricum, a fost o sosire la fotografie, dar cum Hansi dormea, întrecerea s-a terminat nedecis.

Am revenit în cabană și am continuat cheful până ce cocoșii au început să trâmbițeze că se crapă de ziuă. Cum nu aveam cocoși în preajmă, nu i-am auzit, în schimb, iată-l pe Hansi coborând din pod gata echipat pentru vânătoarea de imagini.

- Na, cum a chefuit Grupirul?

- Păi chiar n-ai auzit nimic?

- Nu, mă, v-am zis că eu aud numai când vreau eu. Țsta-i secretul, așa să știți!

Apoi, schimbând subiectul:

- Și, a venit Anul Nou și fără mine?

- Da, Hansi, a și întrebat de tine și când i-am zis că ești în pod a vrut să plece, dar l-am mai ținut pe aici...

Hansi s-a dus cu ale lui, noi cu ale noastre la culcare. Am adormit instant și până la prânz cabana a rămas cufundată în liniște...

Giuca s-a trezit primul. Fără nici un preaviz a suflat odată în trompetă de s-a auzit până hăt departe. Aia care au făcut armata au sărit în sus ca arși. Restul ne-am abținut. Dar ăsta nu se lasă, suflă fără încetare în trompetă riscând să spargă geamurile, nu alta. Apare și Hansi să vadă ce s-a întâmplat. El știe să ne ia cu binișorul:

- Hai copii, sculați-vă că e așa frumos afară... mai bine vă culcați mai devreme la noapte, e păcat să stați în sacii de dormit pe vremea asta.

Ca de obicei, argumentele lui Hansi sunt imbatabile. Rând pe rând părăsim sacii de dormit, luăm ceva țoale pe noi, apoi ne furișăm discret din cabană, spre pădure. Băieții într-o parte, fetele la budă, că era și așa ceva pe acolo.

Anul a început într-adevăr cu o zi superbă, la fel ca și ziua de adio a anului trecut.

Am întins masa în fața cabanei și ciuguleam câte ceva, că foame nu ne prea era. Dar când Lenuța ne-a zis să aducem oala cu sarmalele de pe sobă, brusc ni s-a făcut o foame soră cu inaniția!

În timp ce mâncam ca spartii, numai ce-l aud pe Hansi spunând în șoaptă, parcă pentru a nu deranja pe cineva:

- Oliver, nu te mișca, te rog.

Am rămas nemișcat cu o sărmăluță înfiptă în furculiță și cu alta în gură. Nici n-am mai mestecat. Oare ce pericol mă paște? Peste câteva secunde s-a auzit un țaac! Hansi a zis triumfător:

- Gata, poți să mănânci mai departe!

M-am întors spre el și am văzut cum un fluture și-a luat zborul de pe umărul meu.

- I-am făcut o poză, zice Hansi. Păcat că nu se vede că azi e întâi ianuarie!

Tanti Domnica

După-amiaza am făcut o plimbare prin împrejurimi. De fapt s-ar putea spune că am făcut mai multe plimbări fiindcă fiecare a luat-o pe unde a vrut. Unii au urcat pe Domogled de unde au prins o priveliște splendidă asupra Văii Cernei până hăt-departe, a Herculanelor, dar și a Poienii Mușuroaie. Eu am fost atras însă de o plimbare până dincolo de pădure, deși știam că și mâine vom merge pe acolo, spre Podeni. Eram însă atât de fascinat de priveliștea largă ce se înfățișa înspre Est, încât m-am alăturat grupului care a luat-o încolo.

Ne-am plimbat așa vreo două-trei ore, până ce soarele și-a luat rămas-bun plecând grăbit să-i trezească pe cei de dincolo de ocean, lăsând loc stelelor să-și etaleze luminițele reci, dispuse în mii de forme ciudate, atât de clar conturate prin atmosfera limpede și liniștită a primei seri din noul an.

Seara a început sub cele mai bune auspicii: muzică, bună-dispoziție, focul molcom din șpoiert ce încălzea ambele odăi, iar noi ne întreceam în vorbe de duh și glume făcute pe seama celor cărora le venea rândul să intre în colimator. Și candidați au fost, nu glumă!

Dar atunci când totul e perfect, imposibil să nu-și bage încornoratul coada. Dintr-o dată Simona s-a sculat de pe locul ei, a țâșnit la ușă și odată ajunsă în fața cabanei a... dat la găște, cum se zice cu blândețe atunci când cineva „regurgitează” sub efectele alcoolului. Bineînțeles că pe noi ne-a distrat grozav chestia asta, dar nu și pe Mișu care și-a luat în serios atribuțiile de restaurator al sănătății, însă, spre surprinderea lui și a noastră Simona l-a refuzat răstindu-se la cei care au cărat vinul:

- Mă, care ați pus vin în sticla de ulei?

O clipă am rămas perplecși fiindcă știam că doar berea se pune în sticla de ulei, nu și vinul. Trebuie să fie o greșeală la mijloc sau poate Simona nu știe pe un' să scoată cămașa și vine cu agevepeseuri de astea. Așa că neîncrezători, le-am sugerat și altora din grupa mică să deguste din sticla cu pricina și curând ne-am dat seama că Simona a avut dreptate: un strat gros de ulei plutea deasupra vinului, după ce acesta a fost turnat într-o oală. Apoi, cu lingurile am îndepărtat uleiul și l-am turnat într-o sticlă curată, golită în ajun. Ceea însă nu înseamnă că Simona a scăpat de apropourile noastre, dimpotrivă: nu pierdeam nicio ocazie să-i amintim ei și celor din grupa mică să nu mai bea ulei cu vin!

Din păcate, necazul nu vine niciodată singur: secția CTC a stabilit ca alte două sticle de vin să fie puse sub carantină, fiind suspectate că sunt contaminate cu ulei, astfel încât proviziile de vin s-au redus la jumătate!

Pentru a nu fi prinși de Hansi trei (bineînțeles că Hansi dormea de mult și dintr-o clipă într-alta îl putea lovi insomnia), ne-am decis că e timpul să ne retragem în sacii de dormit, care în pat, care pe jos...

Dimineața, sau mai exact în jurul prânzului, ne-am trezit. Bineînțeles că meritul îi revine lui Giuca, cel care a dat deșteptarea dar nu cu trompeta lui gălăgioasă, ci făcând un tărăboi de zile mari:

- Cine mi-a furat muștiucul? ne-a luat pe toți de-odată la întrebări. Bă, dați-mi muștiucul înapoi, credeți că dacă l-ați luat nu vă mai pot trezi?

La început, ne prefăceam că dormeam duși... dar Giuca nu se lasă și trece la amenințări:

- Dați-mi muștiucul că dacă nu, încep să cânt din gură și n-o să vă placă. O să vă pară rău că nu v-am trezit cu trompeta.

Auzind astea, am început să ne foim prin sacii de dormit, apoi ne-am prefăcut că-i înțelegem supărarea, dar, deocamdată muștiucul era pus undeva, nu se știe unde, dar precis îl vom găsi după ce plecăm spre casă.

Am mâncat repede ceva, apoi cineva a observat că Hansi nu-i. La început nu ni s-a părut nimic deosebit, dar când am văzut că nici rucsacul nu mai este, am început să ne facem tot felul de gânduri. Curând am găsit un bilețel pe care ne-a scris câteva rânduri:

„Dragă Grupir, Erji mă așteaptă de ieri, dar ați văzut și voi că nu s-a putut pleca pe o vreme ca aia, nu? Știu că o să vă distrați bine și fără mine! Ne vedem acasă. Hansi”

Enigma fiind dezlegată, ne-am pregătit de plecare. Dar nu pe urmele lui Hansi, că n-am înnebunit! Aveam de mers la Podeni, la pădurarul care ne-a dat cheia cabanei.

Trebuia să ne plătim „chiria” și să le urăm „La Mulți Ani!” acelor oameni care au avut atâta încredere în noi, dându-ne pe mână cabana fără să ne cunoască cât de cât...

După ce treci de pădure, un drumul forestier o ia la stânga înspre Podeni. De o parte pădurea, de cealaltă parte o vale adâncă prin care se puteau zări ici-colo sălașe, stâne, pâraiașe, căpițe de fân... totul scăldat în razele căldute ale soarelui și mărginit în depărtare de crestele tainice ale munților. Peste vreo doi kilometri, într-o curbă, la poalele muntelui, cineva a construit o fântână din care curgea o apă limpede și rece. O măsuță și două bănci sub un acoperiș de lemn, ne-au invitat să ne odihnim câteva minute, bucurându-ne nu doar de priveliștea minunată dar și de o vreme cum rareori poți prinde la munte în 2 ianuarie!

Am continuat drumul vreo două ore până la o bifurcație unde era amenajat un alt loc de popas cu masă și bănci, însă de data asta nu ne-am mai oprit că mai aveam mult de mers și trebuia să ne mai și întoarcem!

Încet-încet ne apropiam. În depărtare se zăreau deja acoperișurile caselor din Podeni, răsfirate din deal până în fundul văii. Știam că noi ne vom opri la prima casă de cum intrăm în sat, așa că ne bucuram că nu mai avem chiar atât de mult de mers. Și într-adevăr, după ce am părăsit drumul forestier care continua s-o țină pe culme, am luat-o la vale și după numai vreo zece minute, Mircea s-a

oprit în fața unei case, așteptând să venim cu toții. Intrăm în curte în frunte cu Gușterul care bate tare în ușa casei, făcându-ne simțită prezența. Peste câteva clipe, ușa se deschide și în cadrul ei apare o femeie pe la vreo cincizeci de ani, plinuță dar și nălțuța, cu capul acoperit cu o năframă cenușie, care de cum ne vede, se întoarce și strigă:

- Lisandre, hai c-or venit oamenii ăia de la Timișoara! Hai măi, odată! Apoi, către noi:

- Da' voi ce v-ați oprit acolo? Haideți înăuntru copii, hai nu vă fie frică, nu vă mânca nimeni aici! Da' ce mulți vi-s! Cum ați încăput toți acolo, că nu-i așa mare cabana aia?

Și uite-așa, în timp ce gazda nu înceta o clipă să vorbească, am intrat cu toții în hol iar de acolo am fost mânați într-o bucătărioară unde ardea focul într-o sobă zidită din cărămidă. Acolo ne aștepta și nea Lisandru, pădurarul. Acesta se vedea că era ceva mai bătrân decât nevastă-sa, de altfel, peste puțin timp urma să iasă la pensie. De tânăr a învățat că la el în casă vorbește nevasta și de aceea rar scotea câte o vorbă, doar atunci când vedea că paharele din fața noastră s-au golit, câștile cu vin așijderea, și atunci se adresa neveste-sii:

- Domnico, mai adă o cană cu vin că astea se gătară!

Odată intrați cu toții în bucătărioară, numa' ce Gușterul dădu tonul la „Plugușor” iar noi îi ținurăm isonul cum ne-am priceput fiecare. După momentul artistic, hai să zicem fiecare cum îl cheamă... Sincer nu mă așteptam ca cineva să țină minte toate numele noastre, și totuși, de acu' încolo tanti Domnica ni s-a adresat fiecăruia pe nume, de parcă ne-ar fi știu de-o viață! Numai cu numele meu a avut ceva probleme, dar s-a descurcat în cele din urmă, zicându-mi *Olivu*. Mi-a plăcut cum sună și de atunci l-am adoptat și-l port cu mândrie! Mulțam, tanti Domnica!

În bucătărie erau de toate: dulapuri, paturi, masa de gătit, dar și o măsuță scundă, de vreo 10 centimetri înălțime, înconjurată de scăunele la fel de scunde, la care și piticii din Albă ca Zăpada s-ar fi simțit uriași! La aceea măsuță am nimerit eu și deși m-am obișnuit destul de greu cu poziția în care trebuia să stau, m-am îndrăgostit de aceea măsuță, încât de acum încolo, de câte ori reveneam la Podeni, locul meu acolo era!

Fără a sta o clipă locului, fără a lasă o clipă gura să i se odihnească, tanti Domnica a pus pe foc un ceaun uriaș de mămăligă, în care învârtea de zor cu lingura de lemn. Odată terminată mămăliga, a răsturnat-o pe măsuța piticilor, apoi ne-a pus fiecăruia un taler în față și ne-a poftit să ne servim. Alături ne așteptau un calup de telemea de oaie, câteva cepe, și evident, paharele de vin care nu secau niciodată...

În timpul ăsta, tanti Domnica ne-a mai discutat despre cum am petrecut, cu ce se ocupă fiecare, cum îi la oraș... ne-a povestit despre cele trei fete ale lor: Frunzulița, Crenguța și Vasilica, măritate la Turnu Severin, despre armata de nepoți în curs de constituire...

Timpul a trecut și a sosit vremea despărțirii. Destul de greu l-am convins pe nea Lisandru să primească banii. Până la urmă, fără a fi observat, șeful i-a pus în vitrina unui credenț.

Ne-am luat rămas bun de la familia Alexandru și Domnica Ștefan, mulțumindu-le pentru ospitalitatea deosebită și promițându-le că vom mai trece pe la ei, cât de curând!

Când am ieșit în drum era vreo opt seara. Beznă-beznă, s-o tai cu cuțitul! Luna încă nu răsărise, așa că ne bazam mai mult pe lanterne și vreo două lămpi de carbid de care Horsti și Mișu nu se despărțeau niciodată. Urcam așa, spre drumul forestier, câte doi-trei la o luminiță, având grijă să nu ne împiedicăm de bolovani înșirați pe drum. Tare aș fi vrut să văd gașca de pe partea cealaltă a văii, cum urcau luminițele prin noapte, precum felinarele piticilor! Efectele întârziate ale mesei din bucătăria lui tanti Domnica!

Ajunși la drum ne regroupăm și o luăm repejor spre cabană. Era ceva de mers, nu glumă... Ne-am omorât timpul cu glume, am mai reluat câte o aluzie la vinul cu ulei, l-am bârfit puțin și pe Hansi, să nu creadă cumva că l-am uitat. Tot mergând așa, mai-mai să picăm într-o varniță aflată la marginea drumului. Țsta era un semn bun, eram aproape de potecă ce străbătea pădurea și ducea fix la cabană.

Curând o găsirăm. Intrarăm pe potecă, apoi ne dădurăm seama că nu era poteca bună. Făcurăm cale-ntoarsă până la drumul forestier, apoi ne-ncercarăm norocul la următoarea potecă și tot așa până o nimerirăm pe cea bună. Curând silueta întunecată a cabanei s-a profilat în negura nopții. Bingo! Ajunserăm acasă!

În timp ce unii s-au străduit să reaprindă focul, ceilalți am pregătit cele trebuincioase pentru ultima seară înaintea plecării. Mâncare era destulă, dar vinul, din păcate, trebuia raționalizat. Nu sună bine, dar decât să suferim de sete... facem și noi cum ne-a învățat partidul: RAȚIONALIZARE!

Privind la ceas, am văzut că peste cinci minute va fi mâine! Am primit cum se cuvine a treia zi a anului, apoi, am chefuit până ce din greșeală, cineva a pus în circulație una din sticlele contaminate cu vin. Până să ne prindem noi, era pe jumătate goală, așa că am închis ochii și am golit-o de tot. Rând pe rând, toate sticlele contaminate avură aceeași soartă, deci renunțăm la raționalizare, dar nu și la bună-dispoziție provocată de povestea uleiului din sticlele cu vin!

„Finit coronat opus!”, cum ar zice vechii romani. Ultima noapte a fost de departe cea mai faină noapte dintre toate!

Într-un târziu a sosit și momentul în care trebuia să tragem pe dreapta... Obosiți și fericiți în același timp că totul a fost perfect, la ora la care zorile unei noi zile mijesc în depărtare, ne-am reluat pentru ultima dată locul în sacii de dormit, căutând drumul spre minunata lume a viselor.

La ora la care noi ne culcam, undeva, pe coasta unui deal depărtat, pentru tanti Dominica începea o nouă zi de muncă.